

ΤΑΣΟΥΛΑ ΚΑΛΛΕΝΟΥ (φωνητικά) Σαν ηθοποιός με έναν μονόλογο

Η Τασούλα Καλλένου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κύπρο. Η γιαγιά της, Κυριακού Πελαγία, είναι η σημαντικότερη τραγουδίστρια παραδοσιακών τραγουδιών της Κύπρου. Κι η θεία της, Αθηνά Καλλένου, είναι η μεγαλύτερη τραγουδίστρια στην Κύπρο στα νησιώτικα.

Η εξαιρετική φωνή της Τασούλας ντύνει τη μουσική σκηνή του Νόστος και δοκιμάζεται για πρώτη φορά στα ρεμπέτικα. «Κάνουμε μια μεγάλη αναφορά στο ρεμπέτικο τραγούδι. Οφείλω να ομολογήσω πως σαν τραγουδίστρια δεν έχω μεγάλη εμπειρία από τα ρεμπέτικα, όμως με την βοήθεια των παιδιών όλα πάνε καλά». Οι εντυπώσεις από αυτήν την πρώτη γνωριμία της με το ρεμπέτικο τραγούδι είναι εξαιρετικές και μας εξηγεί γιατί.

«Τα ρεμπέτικα είναι πάντα επίκαιρα, δεν είναι μόδα που πέρασε και χάθηκε. Ο κόσμος τα ζητάει, τα αγαπάει. Οι στίχοι μεταφέρουν τον πόνο των ανθρώπων, σε αντίθεση με τα σημερινά τραγούδια που δεν έχουν ουσία. Όμως ο πόνος των ανθρώπων συνεχίζεται, γι' αυτό και τα ρεμπέτικα είναι πάντα επίκαιρα.

Οι άνθρωποι που έγραψαν αυτά τα τραγούδια έγραψαν και ιστορία. Τώρα εμείς οι νέοι μαθαίνουμε αυτήν την ιστορία κι είμαι χαρούμενη που μπορούμε να τραγουδάμε τα τραγούδια τους». Είναι βαρύ το φορτίο, αλλά η μελωδική φωνή της Τασούλας γεφυρώνει τα παράλια της Ιωνίας με τα παράλια του Σίδνεϊ. Με τον ίδιο τρόπο, την κατάθεση ψυχής. «Όπως ξέρουμε το ρεμπέτικο ήταν απαγορευμένο. Φαντάζομαι πόσο πιο δύσκολο θα ήταν για τις γυναίκες να τραγουδήσουν ρεμπέτικα. Ερμηνευτικά, το ρεμπέτικο δεν είναι όπως το κλασικό τραγούδι που πρέπει να μάθεις τις νότες. Είναι περισσότερο ερμηνεία, δηλαδή να το βλέπεις σαν ηθοποιός με έναν μονόλογο. Να νοιώθεις πως θα πεις έναν μονόλογο, όχι πως θα τραγουδήσεις νότες σαν τραγουδίστρια. Είναι πιο δύσκολο γιατί δίνεις την ψυχή σου συνέχεια». Λίγο πριν ξεκινήσει να τραγουδά ξανά μας είπε ποιο είναι το πιο αγαπημένο της ρεμπέτικο. «Το Μινόρε της Αυγής».

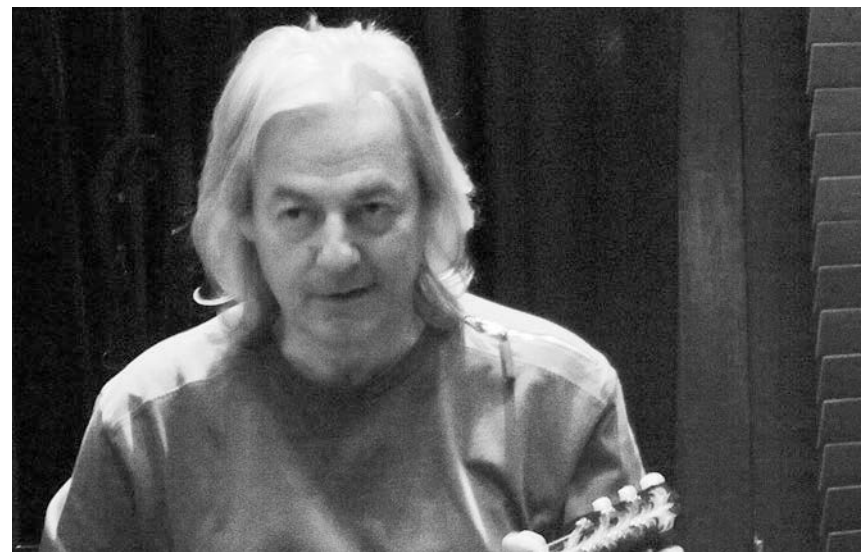

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΑΝΟΣ (μπάσο, μπαγλαμάς, ούτι) Ρεμπέτικο όπως μπλουζ

Ο Γιώργος Σπανός γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Σίδνεϊ. Παίζει μπάσο, μπαγλαμά και ούτι και του αρέσει η ροκ μουσική, με ιδιαίτερη προτίμηση στους Led Zepplin. «Μόνο στο Νόστο θα ακούσεις ρεμπέτικα με Whole Lotta Love», αστεϊεύεται.

Στα νεανικά του χρόνια δεν άκουγε ελληνική μουσική, όμως τα τελευταία χρόνια την έχει γνωρίσει κι αγαπήσει περισσότερο. «Όταν ήμουν μικρός άκουγα ασυναίσθητα την ελληνική μουσική, αλλά δεν έδινα σημασία. Την έχω γνωρίσει καλύτερα τα τελευταία 5 χρόνια που συνεργάζομαι με τα παιδιά. Έχω τους δύο καλύτερους δασκάλους, τον Κώστα και τον Γιάννη, που μου μαθαίνουν τα καλύτερα πράγματα για την ελληνική μουσική παράδοση».

Από το ροκ στο ρεμπέτικο. Είναι μεγάλη η απόσταση; «Βλέπω να υπάρχει ένας παραλληλισμός, όσον αφορά τα μπλουζ και τα ρεμπέτικα. Κοινό χαρακτηριστικό είναι ο πόνος, που δεν υπάρχει σε άλλο είδος μουσικής. Το ρεμπέτικο και το μπλουζ έχουν μεγάλη σχέση γιατί και τα δύο είδη μουσικής μιλούν για πόνο κι έχουν μία απλή μουσική φόρμα. Βγαίνουν από την καρδιά. Γνώρισα από μικρός τα μπλουζ και καταλαβαίνω την ουσία των ρεμπέτικων. Ο Marilyn Manson είπε ότι η καλύτερη μουσική βγαίνει μέσα από τον αγώνα», μας λέει καθώς κουρδίζει το μπάσο του. Όσο για το αγαπημένο του τραγούδι, «το Καίγομαι του Ξαρχάκου», μας λέει.

ΓΙΑΝΗΣ ΠΟΛΚΑΣ (κιθάρα και μπουζούκι) Το ρεμπέτικο είναι η ρίζα

Ο Γιάννης Πόλκας γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Πολωνία από Έλληνες γονείς. Παίζει κιθάρα και μπουζούκι και στα παιδικά του μουσικά ακούσματα σημαντική θέση είχαν τα ρεμπέτικα. «Μεγάλωσα με τα ρεμπέτικα αφού άκουγαν οι γονείς μου. Στην πόλη που μεγάλωσα δεν ξεχώριζε κανείς αν ήταν στην Ελλάδα ή στην Πολωνία. Ειδικά τις Κυριακές άκουγες να βγαίνει από παντού ελληνική μουσική. Έτσι, ασχολήθηκα από μικρό παιδί με την ρεμπέτικη μουσική κι έμαθα πολλά από αυτήν. Πάντα μου άρεσε το ρεμπέτικο. Βέβαια, μου άρεσαν τότε κι οι Beatles. Έπαιζα στην κιθάρα και θυμάμαι πως ερχόταν ο πατέρας μου και μου έλεγε:

Έλα να μάθεις σωστή μουσική. Όταν μεγάλωσα λίγο κατάλαβα τι εννοούσε».

Ο Γιάννης έχει γεννηθεί στο Γκέρλιτς (Gorlitz), στα σύνορα Πολωνίας-Γερμανίας. Η πόλη είναι χωρισμένη στα δύο από τον ποταμό Νίσα. Η μισή ανήκει στην Γερμανία κι έχει διατηρήσει το όνομα Γκέρλιτς κι η άλλη μισή στην Πολωνία και μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο μετονομάστηκε σε Ζγκορζέλετς. Σ' αυτήν την πόλη, σύμφωνα με μία εκδοχή, ηχογραφήθηκε για πρώτη φορά παγκοσμίως ρεμπέτικη μουσική με μπουζούκι, το 1917. Εκεί γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Γιάννης, όπως κι ο Κώστας Θεοδοσόπουλος που παίζει μπουζούκι και τραγουδά στην μουσική σκηνή του Νόστος. «Μετά τον πόλεμο οι Έλληνες ήταν οι πρώτοι που κατοίκησαν την πόλη στην πολωνική πλευρά. Εκεί μάθαμε τα πάντα για την Ελλάδα.

Ήμασταν πολύ δεμένοι, είχαμε ελληνικά σχολεία, λέσχη και στα σπίτια μας απαγόρευαν να μιλάμε πολωνικά. Έτσι μάθαμε την γλώσσα. Ελληνικά μιλούσαμε στο σπίτι κι ελληνική μουσική ακούγαμε», μας λέει ο Γιάννης.

Το μουσικό ταξίδι έφερε τον Γιάννη στο Σίδνεϊ, να παίζει τα παιδικά του ακούσματα. «Τα ρεμπέτικα είναι η ρίζα της ελληνικής μουσικής. Η μόνη καθαρή, γνήσια μουσική που είχε πολλά και τα λέει ακόμα. Οι ρεμπέτες ήθελαν μέσα από τη μουσική να εκφραστούν. Η μουσική, ο στίχος, ο καμμός ή το παράπονο έβγαιναν απόφα, στον δρόμο. Με όσα συμβαίνουν σήμερα στην Ελλάδα νομίζω πως το ρεμπέτικο τραγούδι είναι και πάλι επίκαιρο. Από ολόκληρη την ελληνική μουσική τα ρεμπέτικα ξεχωρίζουν σαν η ταυτότητά της. Έπρεπε να υπάρξει το ρεμπέτικο για να υπάρξουν κι όλα τα υπόλοιπα είδη μουσικής.

Το ρεμπέτικο είναι η ρίζα. Αυτή είναι η καθαρή, η γνήσια ελληνική μουσική. Ο πόνος των στίχων κι η απλή, ελληνική μουσική που μιλάει. Είμαστε πολύ περήφανοι και χαρούμενοι που μπορούμε να είμαστε φορείς του ρεμπέτικου. Οι άνθρωποι εκείνοι έγραψαν αυτά που ζούσαν. Νομίζω πως ο Τσιτσάνης ήταν ο τελευταίος από τους μεγάλους που κράτησε το ρεμπέτικο και διατήρησε το ύφος αυτό».

ΚΩΣΤΑΣ ΘΕΟΔΟΣΟΠΟΥΛΟΣ (μπουζούκι και φωνητικά) Μου αρέσουν τα ρεμπέτικα

Ο Κώστας Θεοδοσόπουλος γεννήθηκε και μεγάλωσε στην ίδια πόλη με τον Γιάννη Πόλκα, στο Γκέρλιτς (σημερινό Ζγκορζέλετς) της Πολωνίας. Παίζει μπουζούκι και κιθάρα και τραγουδά, αλλά δεν μιλά πολύ. Ιδιαίτερα όταν κρατά το μπουζούκι του. «Στην Πολωνία ακούγαμε πολλή ελληνική μουσική. Κυρίως τους ρεμπέτες, Τσιτσάνη, Βαμβακάρη, Παπαϊωάννου. Μου αρέσουν τα λαϊκά και τα ρεμπέτικα. Ξεχωρίζω τον Σταύρο Ξαρχάκο γιατί έγραψε κάποια σπουδαία τραγούδια που δεν είναι παλιά αλλά έχουν το ίδιο ρεμπέτικο ύφος. Είναι καινούρια, μεταγενέστερα τραγούδια, αλλά με το ίδιο ύφος.»